

tens overlegne Dugtighed i Debatten — modtage hans Udforbring og, som jeg haaber, svare mig mod hans Angreb. Jeg troester mig til at kunne bevise — og Leiligheden dertil vil forhaabentlig ikke være langt borte, netop i denne Sal — at den Opfattelse, som de, der lede den offentlige Mening, have haft af Sagen, i Det og Alt har stemmet overeens med den, som har gjort sig gjældende hos de i Rjovenhavnen værende Medlemmer af Regeringen; og det kan dog ikke forlanges, at de, der lede den offentlige Mening, skulle see klarere, bedre, roligere, koldsindigere eller sikkere end selv de, der forestaae Statsstyrelsen. Jeg vil henstille til Enhver her i Salen, om dette ikke er notorisk, om vi ikke have hørt netop fra dem, som med den høitærede Konseilspræsident bære Ansvar for Statsstyrelsen, at de have seet Sagen paa samme Maade som vi. Have de Herrer ikke hørt det? (Stemmer: Jo! Jo! Tscherning: Jeg har ikke hørt det; offentligt er der ikke sagt et Ord derom!) Det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds har ikke hørt det; han har en mærkelig Gave til at høre, hvad han vil, og til ikke at høre, hvad det ikke konvenerer ham at høre. Jeg har hørt det. — — (Fra Salen og Tilhørerpladsen: Hør! Hør!)

Formanden: Jeg maa gjentagende opfordre de Herrer paa Tilhørerpladsen til at iagttage Tausked, og jeg maa ligeledes opfordre de ærede Herrer Medlemmer af Forsamlingen til ikke at give for mange Meningsyttringer tilkjende.

Ville: Dersom den høitagtede Konseilspræsident i sit første Foredrag havde indstrænket sig til at bruge de Ord, han brugte i sit sidste, havde det næppe været nødvendigt at neblægge nogensomhelst Indsigelse imod hans Udtalelser, men det har han ikke gjort. Han har paa et Tidspunkt, hvor han troede at være ene om Ordet her i Salen, benyttet sig af Udtryk, mod hvilke der var Anledning for mig til at neblægge bestemt Indsigelse, for at det ikke skulde faae Udseende af, at jeg tog det som Noget, jeg ikke kunde svare paa. Denne Pligt vil jeg opfylde, saasnart den høitærede Formand

giver Diskussionen fri, hvortil, som han siger, vi idag ikke møde forberedte; da skal jeg være rede til at møde den høitærede Konseilspræsident, saavel paa dette, som paa ethvert andet Punkt. For Diebliffet antager jeg det for tilstrækkeligt at neblægge den Indsigelse, som jeg har gjort.

Konseilspræsidenten: Det har gjort mig ondt, at den ærede Taler, der nu satte sig, ikke har fundet det stemmende med sin Retsfærdighedsfølelse at afgive en aaben Erklæring om, hvor urigtig hans Opfattelse har været. Det vilde have været mig kjært. Jeg skal ikke forsætte denne Debat, men jeg skal være ligesaa villig som det ærede Medlem til at forhandle denne Sag, naar som helst Leilighed dertil gives; ogsaa jeg haaber, at denne Leilighed ikke vil lade længe vente paa sig. Det er den store Fordeel ved Forsamlinger som denne, at de modsatte Meninger kunne faae Leilighed til at udtale sig ligeoverfor hinanden.

Ville: Den Opfordring, som den høitærede Konseilspræsident sagde, at jeg ikke havde efterkommet, maa jeg tilstaae, var gaaet mig af Minde. Naar der foreligger en Proklamation, opslaaet paa Gadehjørnerne med Kongens Navn under og Konseilspræsidentens Kontrasignatur, er det noget stærkt at forlange, at man skal forubsette om den, at den er falsk, og det er noget stærkt at erklære det for ubilligt at støtte sin Dom paa et saadant Aktstykke. Da Hans Excellence Konseilspræsidenten har oplyst, at han ikke har kontrasigneret Proklamationen, og at den ikke har været forsynet med Kongens Navn, saa er det ganske overflødig at erklære, at enhver Slutning, støttet paa dette Dokument, ikke holder Stik; men jeg haaber til Gjengjæld, at han vil indrømme, at det hører til det Overordentlige, selv i saa overordentlige Tider som de nuværende, at man ikke maa troe, hvad man seer for sine Dine.

Konseilspræsidenten: Ja, det kunde fortræffelig gaae, dersom ikke Svaret laa saa nær ved Siden af. Den ærede Taler har støttet sin Anthyndning af, at jeg maatte kjende Dpgivelsen af Dannevirkefællingen tidligere, end